

Глава 1. Анастасія

Анастасія йшла пустим коридором бізнес-центру. Високі підбори потопали в дорогому покритті розкішних апартаментів. Здавалося, серце билось гучніше, ніж лунали її кроки. Двері, ще одні. Туристична фірма, агентство з нерухомості, манікюрний салон, все не те...

В кінці коридору з'явився непримітний кабінет з такою ж непримітною табличкою «Нотаріальна контора». Йї сюди. Анастасія доторкнулася дверної ручки — ще один крок — і вороття немає. Ну і хай! Це її рішення! Це її вибір! Це її розбите життя! Хай летить все шкереберть!

Впевненим рухом вона відчинила двері. У маленькій напівтемній кімнатці перебували люди. Батько першим підійшов до неї і трохи нервово стиснув руку.

— Ти прийшла!.. — скоріше видихнув, ніж сказав він.

Анастасія відвернулася, вдаючи, що оглядає пусті стіни кімнати.

— Мене звати Антон, я ваш юрист. Ми спілкувалися по телефону.

Чоловік в окулярах простяг дівчині руку. Йому було років сорок. Простий костюм і дешеве взуття не надавало йому лоску, але манера, з якою він тримався, давали надію на те, що він знає свою роботу. У руках він тримав папку із записами, складеними поспіхом.

— Час іще є, щоб внести якісь зміни чи доповнення до угоди. Пані Анастасіє, можу надати консультацію чи відповісти на запитання щодо контракту.

— Змінювати нічого не збираюсь, — відрізала гостя, намагаючись не дивитися на батька.

— Що ж, шановні, — відкашлявся Антон, — прошу, проходите до кабінету.

Посередині великої кімнати стояв круглий стіл. Трое чоловіків сиділо за ним, обклавшись численними

паперами. Вони лиш на мить, для привітання, відірвались від роботи.

Анастасія оглянулась. Чималі вікна відкривали краєвид на кілька новобудов на тлі холодного похмурого неба. Білі, безбарвні стіни, прості дешеві меблі: шафи, невибагливі стільці, у кутку кімнати — маленький робочий стіл зі стосами тек та лампою, крихітна канапа біля нього. Завершували оздоблення цієї контори кілька сертифікатів та подяк у рамках. З дорожчих речей помітила хіба що кондиціонер у кутку.

— Прошу, сідайте, — Антон ледь торкнувся руки Анастасії, відставляючи стілець.

Один із чоловіків, що сидів за столом, нарешті припинив роботу.

— Немає потреби і часу більше зволікати.

Приємне обличчя з маленькою борідкою викликало довіру і симпатію до нього. Біла сорочка, чорна краватка і кілька каблучок на пальцях — все, що впадало в очі при першому знайомстві з цим паном.

Глянувши на Анастасію і наштотхнувшись на її суворий погляд, він запнувся, кашлянув у рукав і продовжив.

Жінка витяглась, як струна. Здавалося, кожен її нерв, кожен мускул застиг. Її лице не виражало абсолютно ніяких емоцій, а втім, емоцій не виказувала і душа. Все наче спинилося — час, життя, світ, Космос. У кімнаті залишився тільки чоловік, що говорив.

Він представився. Співрозмовник був власником і керівником нотаріальної контори, він управляв усім процесом і, мабуть, саме зараз — її долею.

Другий присутній за столом, теж юрист, представник протилежної сторони — зовні досить привабливий і приємний чоловік, років тридцяти-тридцяти п'яти. І нарешті людина, що сиділа посередині між юристом

і нотаріусом — Тимур Раєвський — документально, після підписання контракту та оформлення шлюбу в РАЦСі — її законний чоловік, якого Настя бачила вперше, але за кілька годин офіційно мала стати його дружиною.

«Що ж, — мимоволі подумала вона, — холодом віяло сьогодні не лише на вулиці».

Льодяні очі Тимура — єдине, що запам'ятала Анастасія із зовнішності свого судженого. Вони були зеленого кольору, відкрита неприязнь світилася в них. Здавалося, ця неприязнь затопить зараз усю кімнату.

— Днями, — заповнив паузу Станіслав, юрист Раєвського, — зі сторони Тимура Олеговича були додані деякі доповнення і побажання. Ви ознайомилися з ними, Анастасіє Олександрівно? Чи хочете щось додати, змінити?

— Ознайомилась. Не бажаю, — ледь хитнула головою жінка.

«Хоч би вже швидше поставити ці клятві підписи і розчинитися назавжди звідси», — торкнулась зачіски Настя.

— Гаразд, — підсумував нотаріус. — Якщо всі готові, розпочнемо.

Анастасія краєм ока побачила, що батько на мигах намагається їй щось сказати. Вона схилила голову над друкованим текстом, вдаючи, що вивчає його.

«Пізно, тату, пізно...» — з гіркою подумала жінка.

Угода була підписана швидко, чітко і без затримок. Це кінець! Кінець щасливих сподівань! Кінець мрій!..

Якби Анастасію запитали, чим заможні відрізняються від бідних, вона б, не вагаючись, відповіла: багаті володіють свободою! Гроші дають, звісно, не здоров'я, любов і повагу. Вони дарують, як би банально це не звучало, можливість вибору, можливість вільного переміщення світом, незалежність. То чому ж вона,

забезпечена матеріально, будучи донькою бізнесмена, має підписувати цей ганебний контракт на невідгдних для себе умовах?! Виходить, багатство теж не завжди дає свободу?

— Вітаю вас, — першим потиснув руку Анастасії Антон.

Його робота на цьому завершувалась, причому успішно. Залишилось лише офіційно оформити шлюб у потрібному органі. Для цього присутність майбутнього подружжя уже не була необхідною — гроші й високі зв'язки вирішували такі «формальності».

Біля виходу її зупинив майбутній чоловік.

— Маю кілька слів до тебе.

«До тебе? Відколи ми з ним перейшли на «ти»?» — ледь стримала себе Настя.

Наче прочитавши її думки, Тимур продовжив:

— Думаю, так буде простіше. Ми ж не на дипломатичному прийомі. Твоя обручка. Підженеш її за розміром, — простягнув він червону м'яку коробочку.

Настя, не відкриваючи її, жбурнула у глибину сумки. Як романтично! Не так їй малювалося майбутнє заміжжя, не так уявляла вона його собі!

Зелені очі уважно прослідкували за її рухом.

— Що ж, — сталевим голосом продовжив чоловік, — сподіваюсь, ти будеш дотримуватись умов контракту.

— Слідкуй краще за собою! Я свою частину угоди виконуватиму, — рывкнула Настя.

Промовляючи останні слова, її погляд випадково зупинився на батькові. Що сподівалася побачити? Щасливе, з тріумфом, обличчя? Сльози щастя, вдячності на ньому? Гордість, самовдоволення? Нічого подібного там не було... Проте чомусь їй здалося, що за ці пів години батько постарів на декілька років.

Глава 2. Тимур

Кімната була наповнена цигарковим димом, приглушено лунала музика, чоловічі голоси зливалися у шум, брязкіт склянок та стукіт кроків додавались до загального галасу.

Тимур розплющив очі. Страшенно хотілося спати. За останні двадцять чотири години він бачив сни лише кілька разів по тридцять хвилин. О, як хотілося розтягти час тріумфу! Як хотілося продовжити момент щастя і задоволення життям! Проте природа наполягала на своєму. Час залишити товариство і відпочити.

У житті Тимура було чимало перемог. Спочатку у школі — високі бали, досягнення на олімпіадах; у спорті — грав за молодіжну волейбольну команду міста; особливо приємні, уже із присмаком віскі, вважав перемоги у бізнесі.

Йому дісталася невелика фірма з продажу будівельних матеріалів, якою до цього керував батько. Олег Гнатович, повністю передавши синові важелі управління, разом із дружиною, матір'ю Тимура, переїхав на постійне проживання до Німеччини — своєї мрії ще з юнацьких літ.

За вісім років керування молодий бізнесмен досяг багато чого. Спочатку вивів підприємство з боргів, відформатував його діяльність, розширив штат, збільшив обсяги замовлень, знайшов, залучив нових клієнтів, інвесторів, багатьох конкурентів зробив своїми друзями чи партнерами. Нема що говорити про доходи — вони зросли суттєво. Чергові перешкоди і перепони чоловік перетворював на цілі і безупинно досягав їх. Успіх, як тінь, супроводжував його всюди.

Досягнута нині ціль виявилась неймовірно авантюрною. Одна фірма-конкурент уже давно муляла

й дошкуляла йому. Її власник і очільник був людиною старшою, досвідченішою і надзвичайно впертою. Спочатку Раєвський намагався заприятелювати із сивочолим бізнесменом, пропонував співпрацю, далі — перетягував цінних співробітників на свій бік, пропонуючи їм чималі заробітні плати. Все було марно. Горбенко Олександр Петрович, так було звати старого бізнесмена, управляв компанією жорстко, сміливо, самовпевнено, залишаючи Тимурову фірму далеко позаду, часто відбираючи замовників, приносячи чималі втрати прибутків.

Тоді молодий підприємець змінив тактику. Він почав дізнаватися про слабкі сторони свого конкурента. Тут і почалися сюрпризи. Виявилося, що власник фірми має купу кредитів. У боргову яму уже закладений навіть розкішний маєток за містом. А такі «вдалі» угоди і маніпуляції — лише пил для очей сторонніх.

Цей факт став для Тимура новою точкою відліку. Рано чи пізно підприємство Горбенка стане банкрутом. Чудово!.. І тут у Раєвського виникла, на перший погляд, фантастична, неймовірна ідея — зробити фірму-конкурента своєю, викупивши її і піднявши. Для ухвалення такого сміливого рішення йому знадобилося кілька днів. Далі — переговори з Горбенком. Загалом Тимур пропонував непогані умови, лишаючи попередньому власнику можливість залишитись директором своєї ж фірми, однак право власності переходило до молодого чоловіка.

Старий вовк довго не погоджувався, але він розумів, що фірма незабаром все-таки піде з молотка. Але ж фірма — це його життя, його роки невтомної праці, його молодість і сила, його частинка душі.

Тому одного дня Тимур отримав бажану згоду. Однак Горбенко так просто не здавався. Він висунув зустрічну пропозицію — шлюбний контракт. Олександр Петрович переписував усе майно на свою доньку (доньку?)

і видавав її заміж за Тимура. Вона повинна була мати право на управління і розпорядження подальшою долею фірми. Практично підприємство лишалось у сім'ї Горбенків.

«Непогана гра! Хитрий лис! Свое не відпускає до останньої миті. А чому б і ні? Мені потрібні віддані працівники», — посміхнувся до себе Раєвський і погодився. Контракт, так контракт!

Його кращий друг-юрист Стас Скляренко зайнявся оформленням цього незвичного для молодого чоловіка документа. У будь-якому випадку умови для Тимура мали бути кращими і вигіднішими. Горбенко не заперечував, пристав на всі пункти з гідністю.

Проте Раєвському все-таки чогось не вистачало. Невже Тимур, вклавши скільки сили в отримання фірми, так просто підпише папери? Ні, звісно! Він ще помучить старого вовка, пригадавши йому всі відмазки та відмовки від співпраці, перетягнуті замовлення та вкрадених клієнтів! Варто поставити Олександра Петровича і його дорожчінну доньку в невідгдані рамки.

Саме тоді Тимур подвоїв ставки! Шлюбний контракт став з явною перевагою у його бік. Нехай просять поступок чи пом'якшень пунктів! Тепер Раєвський подумає, чи змінювати їх!

Однак його майбутній тесть жодного разу не звернувся зі скаргами, пропозиціями чи незадоволенням. Підписання відбулося і залишилось вигідним в односторонньому порядку.

Ключовими моментами стали: Тимур укладав шлюб з Анастасією і ставав повноправним власником підприємства; він міг ним користуватися, володіти і розпоряджатися. При цьому директором залишався попередній власник. Дружина не мала права втручатися в діяльність фірми, займати на ній будь-які посади, але, у разі її перепродажу чи закриття, вона мала право голосу.